

Historia Wydziału Elektroniki, Telekomunikacji i Informatyki Okres 1952 – VI 2022

Jerzy Wtorek
Krzysztof Goczyła

1. Początki działalności wydziału

Historia obecnego Wydziału Elektroniki, Telekomunikacji i Informatyki jako jednostki Politechniki Gdańskiej (PG), polskiej państwowej uczelni akademickiej, praktycznie rozpoczyna się 24 maja 1945, w momencie publikacji dekretu Rady Ministrów. Należy bowiem zauważyć, że już od pierwszego po wojnie roku akademickiego 1945/1946 w strukturach Wydziału Elektrycznego PG funkcjonowały zespoły, które prowadziły badania przypisywane do obszaru szeroko rozumianej telekomunikacji. To właśnie te zespoły budowały podstawy pod przyszły Wydział Łączności, protoplastę dzisiejszego Wydziału Elektroniki, Telekomunikacji i Informatyki. Z tego względu w historii Wydziału należy w pełni uwzględnić ten okres jego nieformalnego funkcjonowania.

Wśród 1647 studentów rozpoczynających studia na PG w 1945 roku znaleźli się pierwsi studenci Wydziału Elektrycznego, którzy rozpoczęli naukę na oddziale tzw. prądów słabych, prekursorskim dla późniejszych studiów na Wydziale Łączności. Program tych studiów realizowano w ramach dwóch sekcji – radiotechniki i teletechniki, które zostały zorganizowane przez Katedrę Radiotechniki i Katedrę Teletechniki, powstałe wówczas na Wydziale Elektrycznym. Twórcą i kierownikiem pierwszej z nich był prof. **Paweł Szulkin**, późniejszy rektor PG, kierownikiem drugiej – prof. **Łukasz Dorosz**, późniejszy organizator Wydziału Łączności. Siedzibą obu katedr, stanowiących załóżek przyszłego Wydziału Łączności, była południowa część budynku Wydziału Elektrycznego wraz z tzw. wieżą.

Pierwszym powojennym dyplomantem studiów na specjalności teletechnika został w 1946 roku **Józef Mikulski**, późniejszy prodziekan i wieloletni pracownik Wydziału Łączności. Wśród pierwszych dyplomantów wypromowanych w latach 1947–1951 w grupie czterech kobiet znajduje się **Marianna Sankiewicz**, prodziekan i wieloletni pracownik Wydziału Łączności, a następnie Wydziału Elektroniki, późniejsza prorektor Politechniki.

Za formalną datę powstania Wydziału Łączności uważa się 12 sierpnia 1952 roku, kiedy to ukazało się zarządzenie Ministra Szkolnictwa Wyższego powołujące wydział do życia. Zgodnie z tym zarządzeniem począwszy od roku akademickiego 1952/1953 na Politechnice Gdańskiej zostały wprowadzone następujące zmiany: Katedra Radiotechniki została przemianowana na Katedrę Urządzeń Radionadawczych, Katedra Elektrotechniki Stosowanej i Akustyki na Katedrę Podstaw Telekomunikacji i Katedra Urządzeń Radiowych na Katedrę Urządzeń Radioodbiornych. W tym samym zarządzeniu Wydział Elektryczny został podzielony na dwie części, przy czym druga otrzymała nazwę Wydział Łączności i w jej skład weszły następujące jednostki: Katedra Fizyki, Katedra Urządzeń

Radionadawczych, Katedra Teletechniki, Katedra Podstaw Telekomunikacji oraz Katedra Urządzeń Radioodbiornych.

Zatem w tym zarysowanym powyżej historycznym kontekście i z uwzględnieniem późniejszych zmian nazwy wydziału, jego dzieje w ramach Politechniki obejmują łącznie 77 lat działalności w czterech kolejnych okresach: Zespołu Katedr w Sekcjach Radio- i Teletechniki na Wydziale Elektrycznym (1945–1952), Wydziału Łączności (1952–1966), Wydziału Elektroniki (1966–1995) oraz Wydziału Elektroniki, Telekomunikacji i Informatyki (od 1995).

2. Wydział Łączności

Jak już wspomniano, 12 sierpnia 1952 roku zarządzeniem Ministra Szkolnictwa Wyższego zostaje formalnie powołany Wydział Łączności PG i w tymże roku kalendarzowym rozpoczyna się na nim nowy rok akademicki. Wydziałowi przyświeca hasło: „Łączność – wspólne źródło, komunikacja – wspólny cel”.

Wydział Łączności zaczął kształcić kadry, które pozwalały wykorzystać potencjał, jaki powstawał w miarę postępu technologii elektronicznej – jeszcze tak wtedy nienazywanej – stowarzyszonego z rozwojem przewodowych i bezprzewodowych technik komunikacyjnych. W ten sposób „łączność” stawała się nową interdyscyplinarną dziedziną wiedzy i umiejętności zawodowych.

Organizatorem nowo powołanego wydziału i jego faktycznym pierwszym dziekanem zostaje prof. **Łukasz Dorosz**, dotychczasowy dziekan Wydziału Elektrycznego. Wydział w momencie powstania składał się z sześciu katedr: Katedry Fizyki I (pod kierunkiem prof. **Arkadiusza Piekary**), Katedry Przenoszenia Przewodowego (pod kierunkiem prof. Łukasza Dorosza), Katedry Urządzeń Radioodbiornych (pod kierunkiem prof. **Józefa Lenkowskiego**), Katedry Podstaw Telekomunikacji (pod kierunkiem z-cy prof. **Romana Zimmermanna**), Katedry Teletechniki Łączeniowej (pod kierunkiem z-cy prof. **Wiktora Szukszty**), Katedry Urządzeń Radionadawczych (pod kierunkiem z-cy prof. **Leonarda Knocha**).

W tym samym 1952 roku pierwszym formalnym dziekanem Wydziału Łączności zostaje z-ca prof. Wiktor Szukszta, a funkcje prodziekana obejmuje z-ca prof. Roman Zimmermann. W tymże roku wypromowano na wydziale 64 magistrów inżynierów. Wśród tej grupy absolwentów tytuł magistra inżyniera uzyskał późniejszy dziekan, prof. **Jerzy Seidler**. Ponadto blisko stu absolwentów uzyskało dyplomy inżynierskie.

W 1953 roku wydział powiększa się o nową, siódmą katedrę: jest nią Katedra Radionawigacji, kierowana przez z-cę prof. **Zenona Jagodzińskiego**. Profesor Arkadiusz Piekara odchodzi z wydziału do Poznania. Ten wybitny fizyk był nie tylko organizatorem i kierownikiem pierwszej katedry fizyki na wydziale, lecz wślawił się pionierską inicjatywą utworzenia prawdopodobnie pierwszej na świecie „szkoły geniuszy” dla młodych fizyków w Rydzynie. Kierownictwo Katedry Fizyki I obejmuje doc. dr **Włodzimierz Mościcki**.

W 1955 roku dziekanem wydziału zostaje z-ca prof. **Tadeusz Karolczak**, który rok później – wskutek wprowadzenia obieralności władz uczelni i wydziałów w wyniku przemian Października '56 – staje się pierwszym dziekanem z wyboru, wybranym przez Radę Wydziału na kadencję 1956–1958. Na Wydziale powstaje ósma katedra: jest nią Katedra Miernictwa Telekomunikacyjnego, której kierownictwo obejmuje z-ca prof. Roman Zimmermann. Na kierownika Katedry Podstaw Telekomunikacji zostaje powołany dr Jerzy Seidler, który jako pierwszy z nowej kadry Wydziału uzyskał w poprzednim roku doktorat na Politechnice Warszawskiej. Następują też dalsze zmiany w strukturze Wydziału. W szczególności z inicjatywy doc. dr. Włodzimierza Mościckiego uruchomiono – jako pierwszą w Polsce – nową specjalność dydaktyczną: fizykę techniczną, prowadzoną przez Katedrę Fizyki I. W kolejnym roku wydział powiększa się o dziewiątą katedrę: jest nią Katedra Techniki Fal Ultrakrótkich, utworzona przez doc. **Leona Drozdowicza**.

W 1960 roku doc. dr **Aleksander Jankowski** został powołany na delegata rektora do spraw organizacji Ośrodka Maszyn Matematycznych. W roku akademickim 1963/1964 na Wydziale utworzono specjalizację maszyny matematyczne (na specjalności automatyka), w której ramach prowadzono wykłady i laboratoria związane z podstawami budowy i działania komputerów.

W 1963 roku dekretem Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów PRL wydział otrzymał dotację na budowę nowego gmachu. W 1964 roku kolejnym dziekanem wydziału zostaje prof. dr inż. Jerzy Seidler, który rok wcześniej uzyskał nominację na profesora (jako jeden z najmłodszych wówczas profesorów w kraju). Nominacje profesorskie otrzymuje trzech zasłużonych pracowników wydziału: Zenon Jagodziński, Leonard Knoch i **Józef Sałaciński**.

Przełomową datą w historii wydziału był rok 1965, w którym otrzymał uprawnienia do nadawania stopnia doktora nauk technicznych. Jeszcze w tym samym roku pierwszym wypromowanym na wydziale doktorem nauk technicznych został **Walerian Gruszczyński**.

W 1966 roku funkcję dziekana wydziału obejmuje prof. Józef Sałaciński. Dr **Krzysztof Grabowski** habilituje się na Politechnice Warszawskiej, jako drugi na wydziale po Wiktorze Szukszcie, który uzyskał stopień doktora habilitowanego w 1963 roku na Politechnice Wrocławskiej. Ponadto aż dziesięciu pracowników wydziału: **Tadeusz Bartkowski, Jerzy Chramiec, Janusz Gulczyński, Janusz Nowakowski, Wiktor Pawłowski, Zenon Polacki, Michał Polowczyk, Henryk Wierzba, Zenon Zakrzewski** i **Marian Zientalski** obroniło swoje rozprawy doktorskie. Jest to także ostatni rok funkcjonowania Wydziału Łączności pod tą nazwą, albowiem wszystkie trzy istniejące wówczas wydziały łączności: Politechniki Warszawskiej, Politechniki Wrocławskiej i Politechniki Gdańskiej, zostały przemianowane na wydziały elektroniki. Przekształcenie nastąpiło na podstawie Zarządzenia Ministra Szkolnictwa Wyższego z 28 września 1966 roku, obowiązującego od 1 września tegoż roku.

3. Wydział Elektroniki

W pierwszym roku funkcjonowania wydziału pod nową nazwą faktyczną działalność rozpoczyna powołany uprzednio Ośrodek Obliczeniowy PG – pod kierownictwem doc. dr. inż. Aleksandra Jankowskiego. Prof. dr Włodzimierz Mościcki kończy swoją pracę na wydziale i przenosi się na Politechnikę Śląską w Gliwicach, gdzie obejmuje Katedrę Fizyki i organizuje laboratorium pomiarów metodą C-14, którego osiągnięcia wkrótce staną się rozpoznawalne na świecie.

W 1968 roku dziekanem Wydziału Elektroniki na trzyletnią kadencję zostaje prof. dr hab. inż. Krzysztof Grabowski, a prodziekanami doc. dr hab. inż. **Michał Białko** i doc. dr inż. **Henryk Wierzba**. Doc. dr **Czesław Bojarski** obejmuje kierownictwo Katedry Fizyki I, jednakże jednostkę tę, wskutek reorganizacji PG, włączono do powstałego wówczas Międzywydziałowego Instytutu Fizyki. Należy podkreślić, że pracownicy Katedry Fizyki w ciągu kilkunastoletniego okresu jej funkcjonowania na wydziale wnieśli znaczący wkład w jego osiągnięcia naukowe i dydaktyczne. Jednak wraz ze zmianą nazwy wydziału zmienił się również częściowo jego profil naukowy i dydaktyczny. W rezultacie część przedmiotów o podstawowym charakterze realizowanych do tej pory przez fizyków przejęli elektronicy.

W 1969 roku w następstwie wydanych zarządzeń przez Ministerstwo Szkolnictwa Wyższego na wydziale likwidowane są katedry. W miejsce dziewięciu istniejących do tego momentu katedr zostają powołane trzy instytuty: Instytut Cybernetyki Technicznej, Instytut Technologii Elektronicznej i Instytut Radiokomunikacji, których dyrektorami są profesorowie: Jerzy Seidler, Józef Sałaciński i **Józef Lenkowski**. Instytuty te otrzymują nową siedzibę, którą staje się oddana właśnie do użytku pierwsza (lewa patrząc od strony głównego wejścia do budynku) część nowego gmachu Wydziału Elektroniki. W tym samym roku z inicjatywy prof. Jerzego Seidlera zorganizowano pierwsze na Wydziale i jedno z pierwszych w kraju studium doktoranckie w dyscyplinie cybernetyka techniczna. Funkcję jego kierownika pełni doc. dr inż. **Zenon Boguś**. Uruchomiono też drugie studium doktoranckie – z układów elektronicznych, kierowane przez prof. Leonarda Knocha. Staraniem prof. Jerzego Seidlera wydział pozyskuje własny komputer ZAM-41, zainstalowany i uruchomiony w tymże roku pod kierunkiem doc. **Tadeusza Bartkowskiego**. Profesor Jerzy Seidler zostaje członkiem korespondentem Polskiej Akademii Nauk (PAN).

W 1971 roku funkcję dziekana wydziału obejmuje prof. Józef Sałaciński, a prodziekanami zostają doc. Zenon Boguś i doc. Marianna Sankiewicz. Ostatecznie instytutowa struktura wydziału ustala się w następującym kształcie: Instytut Cybernetyki Technicznej, przekształcony później w Instytut Informatyki (dyrektor: prof. Jerzy Seidler, później doc. **Wiesław Porębski**), obejmujący trzy zakłady dydaktyczne i Centrum Techniki Obliczeniowej; Instytut Technologii Elektronicznej (dyrektor: doc. Michał Polowczyk), obejmujący cztery zakłady dydaktyczne i zakład doświadczalny; Instytut Telekomunikacji (dyrektor: doc. Marian Zientalski), obejmujący sześć zakładów dydaktycznych. W skład wydziału wchodzi ponadto dotychczasowy Zakład Maszyn

Matematycznych (wydzielony z powstałego wcześniej Międzywydziałowego Instytutu Matematyki).

W 1972 roku zakończono budowę drugiej części nowego gmachu Elektroniki, dzięki czemu ostatecznie zostaje zrealizowana integracja wszystkich jednostek Wydziału, z których część pozostawała dotychczas w starym gmachu, przekazanym teraz Wydziałowi Elektrycznemu. Wraz z nową siedzibą Wydział Elektroniki otrzymuje znaczne fundusze na inwestycje aparaturowe, co stymuluje jego dalszy rozwój.

Dziekanem na następną, trzyletnią kadencję zostaje prof. Marian Zientalski, a prodziekanami docenci: Zenon Boguś, Marianna Sankiewicz, Walerian Gruszczyński i Wiesław Porębski. Niestety w tym samym roku z wydziału odchodzi prof. Jerzy Seidler, przechodząc do PAN, gdzie poświęca się pracy naukowej.

Następny rok przynosi istotne zwiększenie powierzchni sal wykładowych Wydziału, gdyż do użytku zostają oddane dwa audytoria w nowym gmachu. Kolejne dwa lata charakteryzują się przyspieszeniem rozwoju wydziału. Doktoraty coraz częściej uzyskują słuchacze wydziałowego studium doktoranckiego, Rada Wydziału zwiększa się do 25 samodzielnych pracowników nauki, a około 150 dyplomantów rocznie uzyskuje tytuł zawodowy magistra inżyniera. Zwiększenie potencjału naukowego i dydaktycznego wydziału potwierdziło uzyskanie w 1975 roku uprawnień do nadawania stopnia doktora habilitowanego, co stanowiło ukoronowanie drugiego etapu rozwoju jego kadry naukowej. Pierwszym wypromowanym na wydziale doktorem habilitowanym jest **Andrzej Guziński**. W tym samym roku Wydział Elektroniki po raz pierwszy w swej historii występuje o przyznanie doktoratu honoris causa. Pierwszym doktorem honorowym został chyba najwybitniejszy uczony z dziedziny elektroniki w Polsce prof. dr hab. inż. **Janusz Groszkowski**, członek rzeczywisty i dwukrotny przewodniczący PAN oraz wiceprzewodniczący Rady Państwa. Promotorem przewodu był prof. Jerzy Seidler. Funkcję dziekana wydziału na następne siedem lat obejmuje prof. dr hab. inż. Michał Białko, a prodziekanami zostają docenci: **Romuald Zielonko**, Marianna Sankiewicz i Janusz Nowakowski.

W 1978 roku po raz pierwszy przekroczono liczbę 200 promowanych rocznie magistrów inżynierów elektroników. Dyrektorem Instytutu Informatyki zostaje prof. Michał Białko, a Marian Zientalski uzyskuje tytuł naukowy profesora. W 1979 roku na dyrektora Instytutu Technologii Elektronicznej powołano doc. dr. inż. Waleriana Gruszczyńskiego, a ze względu na koniec kadencji prodziekańskiej doc. dr. inż. Janusza Nowakowskiego jego obowiązki przejmuje doc. dr. inż. Janusz Gulczyński. W Instytucie Informatyki Zakład Maszyn Matematycznych przemianowano na Zakład Podstaw Informatyki, a Zakład Przetwarzania Informacji na Zakład Systemów Liczących. Tytuł profesora otrzymuje **Wojciech Sobczak**. W 1980 funkcję prodziekana obejmuje doc. dr. inż. **Stefan Raczyński**. Zachodzą też inne zmiany kadrowe: dyrektorem Instytutu Technologii Elektronicznej zostaje dr. hab. inż. **Bogdan Wilamowski** (późniejszy prezydent IES IEEE), a Instytutu Informatyki – doc. dr. inż. Janusz Nowakowski. W tymże instytucie Zakład Automatykacji i Obróbki Sygnałów przekształca się w Zakład Systemów Automatyki. W 1981 na prorektora PG wybrano doc. dr. inż. Mariannę Sankiewicz. Na wydziale funkcje prodziekańskie obejmują: doc. dr. hab. inż. Michał Polowczyk i doc. dr. hab. inż. **Ludwik Spiralski**. W 1982 roku dziekanem Wydziału na okres pięciu lat zostaje

prof. dr hab. Wojciech Sobczak, a prodziekanami – doc. dr hab. inż. Michał Polowczyk, doc. dr hab. inż. Ludwik Spiralski i doc. dr inż. **Witold Malina**. Zakład Hydroakustyki Elektrofonii, wchodzący w skład Instytutu Telekomunikacji dzieli się na dwie jednostki: Zakład Hydroakustyki i Zakład Inżynierii Dźwięku.

W 1984 roku funkcję prorektora PG obejmuje prof. dr hab. Wojciech Sobczak. Dziekanem Wydziału na trzyletni okres zostaje prof. dr inż. Marian Zientalski, a prodziekanami – doc. dr inż. Walerian Gruszczyński, doc. dr hab. inż. Witold Malina i doc. dr hab. inż. **Dominik Rutkowski**. Stanowisko dyrektora Instytutu Telekomunikacji powierzono prof. dr. hab. inż. Krzysztofowi Grabowskiemu. W Instytucie Informatyki Zakład Systemów Liczących zmienia nazwę na Zakład Systemów Komputerowych. W roku 1987 doc. dr hab. inż. Ludwik Spiralski uzyskuje tytuł profesora, a rok później w Instytucie Informatyki z Zakładu Systemów Komputerowych wydzielono nowy Zakład Inżynierii Oprogramowania.

W 1989 roku dwóch profesorów wydziału otrzymuje tytuły doktora honoris causa na uczelniach zagranicznych: prof. Henryk Wierzba na uniwersytecie w Oulu (Finlandia) i prof. Józef Sałaciński na uniwersytecie w Dreźnie (NRD), a tytuł profesora uzyskuje Dominik Rutkowski. W 1990 roku dr. hab. inż. **Antoniego Nowakowskiego** wybrano na stanowisko prorektora PG. Dziekanem Wydziału zostaje doc. dr hab. inż. **Henryk Krawczyk**, a prodziekanami – doc. dr hab. inż. **Witold Stepowicz**, doc. dr hab. inż. **Marek Kitliński** i dr inż. **Mariusz Barski**. Tytuły profesora uzyskują Michał Polowczyk i Romuald Zielonko. W 1991 roku powołano Zakład Elektroniki Medycznej i Ekologicznej. Było to naturalną konsekwencją rozwoju badań w zakresie inżynierii biomedycznej, zapoczątkowanych na przełomie lat 60. i 70. pracami prof. Romana Zimmermanna, doc. Stefana Raczyńskiego i doc. dr. hab. inż. Antoniego Nowakowskiego. Na wniosek Rady Wydziału Elektroniki tytuł doktora honoris causa PG otrzymuje profesor **Dieter A. Mlynski** z Uniwersytetu w Karlsruhe. Na wydziale otwarto nowy kierunek studiów – automatyka i robotyka.

W 1992 roku w następstwie wprowadzanych reform rozpoczyna się reorganizacja struktury uczelni: zostają rozwiązane instytuty i następuje powrót do struktury katedralnej. Wydział składa się odtąd z szesnastu katedr: Katedry Akustyki (kierownik: dr hab. inż. **Roman Salamon**) z Zakładem Akustyki Środowiska (dr hab. inż. **Andrzej Stepnowski**) i Zakładem Inżynierii Dźwięku (dr hab. inż. **Andrzej Czyżewski**), Katedry Aparatury Pomiarowej (prof. dr hab. inż. Ludwik Spiralski), Katedry Architektury Systemów Komputerowych (doc. dr inż. Tadeusz Bartkowski), Katedry Elektroniki Medycznej i Ekologicznej (dr hab. inż. Antoni Nowakowski), Katedry Elektroniki Ciała Stałego (prof. dr hab. inż. Michał Polowczyk), Katedry Miernictwa Elektronicznego (prof. dr inż. Romuald Zielonko), Katedry Optoelektroniki (prof. dr hab. inż. Henryk Wierzba), Katedry Podstaw Informatyki (prof. dr hab. inż. **Marek Kubale**), Katedry Systemów i Sieci Telekomunikacyjnych (prof. dr inż. Marian Zientalski), Katedry Systemów Informacyjnych (prof. dr hab. Wojciech Sobczak), Katedry Systemów Automatyki (doc. dr inż. Janusz Nowakowski), Katedry Systemów i Urządzeń Radiokomunikacyjnych (prof. dr hab. inż. Dominik Rutkowski), Katedry Techniki Programowania (dr hab. inż. Witold Malina), Katedry Techniki Mikrofalowej i Telekomunikacji Optycznej (prof. dr hab. inż. Krzysztof Grabowski), Katedry Teorii Obwodów i Układów (dr hab. inż. **Miron Niedźwiecki**), Katedry Układów

Elektronicznych (prof. dr hab. inż. Andrzej Guziński) oraz z Zakładu Zastosowań Informatyki (dr inż. **Stanisław Szejko**). W 1993 r. tytuł profesora otrzymuje doc. dr hab. inż. **Jerzy Mazur**.

W roku 1994 Uniwersytet Surrey w Anglii nadaje prof. Zenonowi Jagodzińskiemu tytuł doktora honoris causa. Powołane zostaje studium doktoranckie dla całego wydziału. Jego kierownictwo obejmuje prof. dr hab. inż. Andrzej Czyżewski.

4. Wydział Elektroniki, Telekomunikacji i Informatyki

Od początku lat 90. następuje skokowy rozwój technologii informacyjnych i komunikacyjnych, wzrasta rola informatyki i telekomunikacji zarówno w sferze badań, jak i w programach kształcenia. Wychodząc naprzeciw tym tendencjom, Rada Wydziału występuje o zmianę nazwy wydziału i w konsekwencji w 1995 roku zostaje wydziałowi nadana nazwa obowiązująca do dzisiaj: Wydział Elektroniki, Telekomunikacji i Informatyki (WETI). W 1995 roku prof. Michał Biało jest kolejnym, już czwartym, profesorem z wydziału wyróżnionym doktoratem honoris causa, nadanym przez uniwersytet w Tuluzie we Francji. W tymże roku Katedra Elektroniki Medycznej i Ekologicznej, kierowana przez doc. dr hab. inż. Antoniego Nowakowskiego, pozyskuje jako jedna z pierwszych w Polsce, grant w ramach programu TEMPUS zatytułowany *Air and water moitoring*. Partnerami w projekcie były następujące uczelnie i instytucje: City University w Londynie, Uniwersytet we Florencji, Uniwersytet Albrechta w Kilonii, administracja województwa Stromstom w Danii i firma niemiecka Meeres-Technik-Elektronik GmbH z Niemiec.

W 1996 roku tytuł profesora uzyskuje Henryk Krawczyk, a na Uczelni i Wydziale następuje zmiana władz; na stanowisko prorektora powołano dr hab. inż. **Alicję Konczakowską**. Funkcję dziekana Wydziału w tej kadencji pełni dr hab. inż. **Józef Woźniak**, a prodziekanami zostali dr hab. inż. Andrzej Stepnowski, doc. dr inż. Janusz Nowakowski i dr hab. inż. **Roman Rykaczewski**.

W 1997 roku prof. dr hab. Wojciech Sobczak obejmuje funkcję kierownika studium doktoranckiego Wydziału Elektroniki, Telekomunikacji i Informatyki. Zakład Inżynierii Dźwięku zostaje przemianowany na Katedrę Inżynierii Dźwięku, której kierownictwo powierzono dr. hab. inż. Andrzejowi Czyżewskiemu. W 1998 roku na wydziale uruchomiono – obok studiów magisterskich – studia inżynierskie. Podjęto również reformę programów nauczania, zmierzającą do wprowadzenia systemu studiów dwustopniowych na wszystkich kierunkach. Tytuł profesora został przyznany Markowi Kubalemu.

Rok 1999 jest rokiem kontynuacji kadencji zarówno władz uczelni, jak i wydziału. Dr hab. inż. Józef Woźniak zostaje wybrany na kolejną kadencję dziekanem wydziału, a prodziekanami – prof. dr hab. inż. Marek Kubale, dr hab. inż. Roman Rykaczewski i doc. dr inż. Janusz Nowakowski. Prof. dr hab. inż. **Zdzisław Kowalczyk** otrzymuje Nagrodę Fundacji na Rzecz Nauki Polskiej (zwaną Polskim Noblem) w dziedzinie nauk technicznych za badania w zakresie automatyki, dotyczące projektowania komputerowych systemów sterowania, w tym adaptacyjnych układów sterowania procesami czasu ciągłego. Andrzej Czyżewski otrzymuje tytuł profesora.

W roku 2000 funkcję kierownika Studium Doktoranckiego WETI obejmuje prof. dr hab. inż. Andrzej Czyżewski. Antoni Nowakowski i **Janusz Górski** uzyskują w tymże roku tytuły profesorskie. Powstaje Katedra Systemów Telemonitoringu, której kierownikiem zostaje jej założyciel dr hab. inż. Andrzej Stepnowski. W 2000 roku podjęto decyzję o konieczności budowy nowego gmachu wydziału. Została ona w pełni poparta uchwałą Senatu Politechniki z 27 lutego 2002 roku, podkreślającą potrzeby wydziału w związku z dużym zapotrzebowaniem na kształconych na nim specjalistów.

W pierwszym roku nowego wieku, w roku 2001, tytuły profesorskie uzyskali: **Michał Mrozowski** i Andrzej Stepnowski. Akademia Górniczo-Hutnicza w Krakowie wyróżniła prof. Jerzego Seidlera tytułem i godnością doktora honoris causa.

W jubileuszowym 2002 roku na wniosek Rady Wydziału Elektroniki, Telekomunikacji i Informatyki Senat PG nadał tytuł i godność doktora honoris causa prof. Ignacemu Maleckiemu, członkowi rzeczywistemu PAN, który był związany z PG od początku jej istnienia. Prof. dr hab. inż. Michał Mrozowski jako pierwszy z Wydziału został laureatem XV edycji Nagrody Naukowej Miasta Gdańska im. Jana Heweliusza. **Krzysztof Giaro** otrzymuje nagrodę naukową Wydziału IV PAN. Przyznano nominacje profesorskie dla **Macieja Niedźwieckiego** i Józefa Woźniaka. Funkcję prorektora objął prof. dr hab. inż. Andrzej Stepnowski. Katedrę Elektroniki Medycznej i Ekologicznej wraz z współpracującymi zespołami z innych katedr Minister Nauki i Informatyzacji wyróżnił statusem Centrum Doskonałości w zakresie technik medycznych – CEMET.

W 2003 roku prof. **Bożena Kostek** zostaje wybrana na funkcję wiceprezydenta międzynarodowego towarzystwa naukowego Audio Engineering Society. Nominacje profesorskie otrzymali Zdzisław Kowalczyk i Witold Malina.

Rok akademicki 2004/2005 to rok podwójnego jubileuszu uczelni: 60-lecia PG jako polskiej państwowej uczelni akademickiej i 100-lecia powołania wyższej uczelni technicznej w Gdańsku. W ramach obchodów 5 października 2004 roku odbyło się uroczyste wmurowanie kamienia węgielnego pod nowy budynek Wydziału Elektroniki, Telekomunikacji i Informatyki PG, zwińczające pierwszy etap budowy nowego gmachu. Uroczystość miała szczególną oprawę, albowiem poza władzami uczelni i wydziału obecne były władze ministerialne, regionalne oraz delegacja Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich.

W 2005 roku prorektorem zostaje dr hab. inż. **Ryszard Katulski**. Na dziekana wydziału wybrano po raz czwarty prof. dr. hab. inż. Henryka Krawczyka. Dr **Adrian Kosowski** (Katedra Algorytmów i Modelowania Systemów) otrzymuje nagrodę „Primus Inter Pares”. Doc. dr hab. inż. Bożena Kostek jest pierwszą kobietą, która na wydziale uzyskuje tytuł profesora. W roku 2006 prof. dr hab. Andrzej Czyżewski zostaje laureatem XIX edycji Nagrody Naukowej Miasta Gdańska im. Jana Heweliusza. Zespół studentów pod opieką pracowników Katedry Algorytmów i Modelowania Systemów zdobył pierwszą nagrodę na VI International 24h Programming Contest w Budapeszcie. Tytuł profesora otrzymuje **Bogdan Wiszniewski**.

Rok 2007 staje się dla wydziału zakończeniem kolejnego etapu rozwoju. Wydział obejmuje w posiadanie nowy gmach – tzw. „inteligentny budynek”, w którym nową

siedzibę otrzymuje również Centrum Informatyczne Trójmiejskiej Akademickiej Sieci Komputerowej (CI TASK). Prof. Henryk Krawczyk zostaje członkiem korespondentem PAN, a prof. Michał Mrozowski - IEEE Fellow Member. Tytuły profesora otrzymują cztery osoby: **Ewa Hermanowicz**, **Alicja Konczakowska**, Roman Salamon i **Wojciech Szpankowski** (pracujący w Purdue University, USA).

Rok 2008 zapisuje się szczególnie zarówno w historii Wydziału, jak i Politechniki. Na rektora uczelni zostaje wybrany prof. dr hab. inż. Henryk Krawczyk, pierwszy przedstawiciel wydziału powołany na to stanowisko. Funkcję dziekana wydziału obejmuje dr hab. inż. **Krzysztof Goczyła**, a prodziekanami zostają: prof. Alicja Konczakowska, prof. Bogdan Wiszniewski, prof. Michał Mrozowski i dr inż. Paweł Raczyński. Po raz kolejny na wydziale odbywa się podniosła uroczystość nadania tytułów doktora honoris causa PG – godność tę otrzymali prof. Michał Białko z Wydziału Elektroniki, Telekomunikacji i Informatyki PG oraz prof. **Jan Węglarz** z Politechniki Poznańskiej. Uroczystość tę połączono z otwarciem nowego gmachu Wydziału. W maju 2008 r. powołane zostaje Centrum Zaawansowanych Technologii „CZT Pomorze”, którego laboratoria w przyszłości przyczynią się do budowania silnej pozycji wydziału wśród analogicznych jednostek naukowych w Polsce. W listopadzie tego roku zawarte zostało porozumienie o współpracy pomiędzy Blekinge Institute of Technology z Karlskrony (Szwecja) a PG oraz podpisano pierwszy aneks dotyczący programu podwójnego dyplomowania pomiędzy School of Computing a Wydziałem Elektroniki, Telekomunikacji i Informatyki.

W 2009 roku Wydział w drodze konkursu uzyskał projekt z unijnych funduszy infrastrukturalnych zatytułowany „Unowocześnienie wyposażenia laboratoriów dydaktycznych”, który istotnie przyczynił się do modernizacji bazy laboratoryjne wydziału. W tym samym roku zespół badawczy z Katedry Metrologii i Optyki Elektronicznej otrzymał medal Mercurius Gedanensis za wdrożony do produkcji analizator impedancyjny do diagnostyki powłok antykorozyjnych. Katedra Systemów i Sieci Radiokomunikacyjnych przekazała do Morskiego Portu Handlowego, nagrodzony Pucharem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz medalem targów „Technicon-Innowacje”, prototyp systemu do monitorowania ładunków kontenerowych. W tym samym roku z inicjatywy wydziału rozpoczęto formalne starania o utworzenie Pomorskiego Klastra ICT, który w momencie powołania 29 października 2009 r. liczył 60 podmiotów wywodzących się ze środowiska nauki, biznesu i administracji Pomorza.

Od 2010 roku w strukturze Katedry Systemów i Sieci Radiokomunikacyjnych PG funkcjonuje wydzielone Środowiskowe Laboratorium Systemów Łączności Bezprzewodowej dla Potrzeb Specjalnych. Utworzono wydziałowe laboratorium pod nazwą Centrum Doskonałości WiComm – Inżynieria Systemów Komunikacji Bezprzewodowej, którego kierownictwo objął prof. dr hab. inż. Michał Mrozowski. Dr inż. Adrian Kosowski został laureatem VIII edycji Nagrody Miasta Gdańska dla Młodych Naukowców im. Jana Uphagena, a w roku 2011 członkiem Akademii Młodych Uczonych PAN.

W 2012 roku rozpoczęto budowę unikatowego Laboratorium Zanurzonej Wizualizacji Przestrzennej (LZWP), uruchomionego dwa lata później. Dziekan wydziału, Krzysztof Goczyła, uzyskuje tytuł naukowy profesora. Prace prowadzone przez zespół prof.

Mrozowskiego zostały w 2012 r. uznane przez firmę NVIDIA za wyznaczające stan wiedzy w zakresie masowych obliczeń równoległych, która przyznała zespołowi wyróżnienie *CUDA Research Center Award*. W 2013 roku profesorowie Bożena Kostek i Michał Mrozowski zostają wybrani na członków korespondentów PAN, a doc. dr hab. inż. Ryszard Katulski uzyskuje tytuł profesora. System „Mówiące mapy”, opracowany w Katedrze Systemów Geoinformatycznych, nagrodzono złotym medalem Targów Brussels Innova.

Z początkiem roku akademickiego 2014/2015 opracowano założenia funkcjonalne platformy kontaktu z absolwentami wydziału i zbudowano we własnym zakresie system pod nazwą Elektroniczna Księga Absolwentów (EKA). Tytuł profesora uzyskuje Krzysztof Giaro. W 2015 roku kierunek studiów informatyka uzyskuje akredytację KAUT. Certyfikaty przyznano dla studiów I i II stopnia. Ponadto dwa kierunki studiów, elektronika i telekomunikacja oraz informatyka, zdobyły wysokie pozycje w Rankingu Kierunków Studiów Perspektywy 2015. Wydział został też laureatem VIII edycji Konkursu „Teraz Polska” w kategorii przedsięwzięcia innowacyjne za CyberOko – metodę i technologię do diagnozowania i stymulowania pacjentów z ciężkimi urazami mózgu, opracowaną w Katedrze Systemów Multimedialnych pod kierunkiem prof. Andrzeja Czyżewskiego. W historii konkursu wyróżnienie to po raz pierwszy przyznano zespołowi z uczelni. Sukcesem zakończyły się trzy procedury nadania tytułu profesora: dla **Renaty Kalickiej, Bogdana Piwakowskiego i Stanisława Szczepańskiego**.

W 2016 roku odbyły się wybory rektorów i dziekanów. Na dziekana Wydziału wybrano dr. hab. inż. **Jerzego Wtorka**. Stanowiska prodziekanów objęli dr. hab. inż. **Piotr Płotka**, dr. hab. inż. **Paweł Czarnul**, dr. hab. inż. **Jacek Stefański** i dr. inż. **Paweł Raczyński**. Prorektorem został prof. dr. hab. inż. **Janusz Smulko**. Wraz z rozpoczęciem roku akademickiego 2016/2017 ogłoszono wyniki prac Komitetu Ewaluacji Jednostek Naukowych, który na podstawie przedłożonego mu spisu osiągnięć i wyników badań prowadzonych na Wydziale przyznał mu kategorię wyróżniającą (A+). Tak wysoką ocenę wydział uzyskał po raz pierwszy (w poprzednich ocenach z reguły zajmował pozycję w pierwszej trójce). Dwóch pracowników Wydziału, Janusz Smulko i Jerzy Wtorek, uzyskało tytuły profesora. Uruchomiono nowy kierunek studiów: inżynieria danych oraz zainaugurowano wspólnie z Akademią Morską i Akademią Marynarki Wojennej w Gdyni studia II stopnia na nowo otwartym międzyuczelnianym interdyscyplinarnym kierunku technologie kosmiczne i satelitarne. Po raz pierwszy w historii Wydziału i prawdopodobnie również Politechniki zorganizowano międzynarodową szkołę letnią: prof. Marek Kubale wraz z pracownikami Katedry Algorytmów i Modelowania Systemów zorganizował szkołę poświęconą algorytmom i strukturom danych w problemach optymalizacji dyskretnej. **Włodzimierz Zieniutycz** otrzymał tytuł profesora.

W roku 2018 audytorium nr 1 w tzw. Nowej Elektronice otrzymało imię prof. Jerzego Seidlera. Seminarium poświęcone osiągnięciom profesora Jerzego Seidlera zgromadziło jego wychowanków i współpracowników, a wśród nich prof. **Jacka Żuradę**, wybitnego naukowca i wiceprzewodniczącego IEEE. Dr. hab. inż. **Jacek Rumiński** wraz z pracownikami i doktorantami Katedry Inżynierii Biomedycznej zorganizował szkołę letnią poświęconą maszynowemu nauczaniu głębokiemu. W sumie na wydziale organizowane są trzy szkoły letnie, gdyż do dwóch wyżej wymienionych dołącza szkoła

optoelektroniczna, organizowana przez pracowników i studentów związanych z Katedrą Miernictwa i Optoelektroniki. Rektor PG powołuje Laboratorium Materiałów Funkcjonalnych, jako jednostkę organizacyjną wydziału do realizacji projektów badawczych związanych z rozwojem technologii materiałów elektronicznych i biomedycznych, którego kierownikiem został dr hab. inż. **Piotr Jasiński**. W 2019 roku odbyła się uroczystość nadania doktoratu honoris causa PG prof. **Januszowi Mrocze** z Politechniki Wrocławskiej za efektywną, trwającą ponad 40 lat współpracę z wydziałem oraz za osiągnięcia w obszarze miernictwa elektronicznego. Promotorem przewodu był prof. Jerzy Wtorek. Zespół Katedry Systemów Sonarowych (poprzednio Elektroniki Morskiej, a jeszcze wcześniej Akustyki) uzyskał umowę offsetową – na 35 lat – na serwisowanie systemów sonarowych instalowanych na śmigłowcach AW-101. W tym samym roku Audytorium 2 w tzw. Starej Elektronice otrzymało imię Marianny Sankiewicz, dla kilkunastu roczników absolwentów wydziału troskliwej, niezapomnianej prodziekan do spraw studenckich. Jednocześnie przed audytorium znalazła swoje miejsce ławeczka, na której umieszczono ufundowaną przez absolwentów wydziału postać Marianny Sankiewicz. Tytuły profesora otrzymują **Piotr Jasiński** i **Sławomir Koziel**. W 2020 roku otwarto FutureLAB – laboratorium nowych materiałów, sensorów i systemów bezprzewodowych. Umożliwia ono prowadzenie zaawansowanych technologicznie prac badawczych z dziedziny inżynierii materiałowej dla zaawansowanej elektroniki oraz technologii dla komunikacji bezprzewodowej przyszłych generacji (5G). Na szczególną uwagę zasługuje (ponad 300 zgłoszeń z 56 różnych krajów świata!) Virtual Summer School on Deep Learning (i powiązana z nią konferencja), w ramach której wykładowcami byli naukowcy i specjaliści z Stanford University, New York University, University of Michigan, Politècnica de Catalunya, Fraunhofer Heinrich Hertz Institute, Amazon, AI Factory, BrainScan, Google, Intel, LPP, NVIDIA, Zeiss i innych. Tytuł profesora otrzymuje **Jacek Stefański**, nowy dziekan Wydziału. W tym samym roku Wydział uzyskuje grant *AITECH - Akademia Innowacyjnych Zastosowań Technologii Cyfrowych* na uruchomienie kształcenia w zakresie sztucznej inteligencji. W 2021 roku dzięki staraniom zespołu kierowanego przez prof. Józefa Woźniaka pozyskano projekt *Krajowe laboratorium sieci i usług 5G wraz z otoczeniem - część niegospodarcza*.

Rok akademicki 2021/22 został ogłoszony rokiem jubileuszu 70-lecia istnienia wydziału. Obchody zainaugurował koncert w Filharmonii Bałtyckiej wybitnego polskiego pianisty jazzowego Leszka Możdżera. Drugim wydarzeniem o charakterze kulturalnym był specjalny rocznicowy koncert Akademickiego Chóru Politechniki Gdańskiej. W maju 2022 r. odbywają się oficjalne uroczystości rocznicowe. Podczas sesji jubileuszowej zaprezentowano osiągnięcia wydziału z ostatniego dziesięciolecia, podsumowano konkursy rocznicowe, a specjalną część sesji poświęcono zmarłemu w 2020 r. prof. Michałowi Białko. Audytorium nr 2 budynku NE otrzymuje imię prof. Białko w uznaniu jego wybitnych zasług naukowych i dydaktycznych. W holu budynku NE zostaje odsłonięta unikatowa instalacja malarska „Gra” nawiązująca do jednego z przełomowych osiągnięć sztucznej inteligencji. Tam też otwarto wystawę muzealnego sprzętu komputerowego. Wygląd kampusu wydziałowego znacznie zyskuje na udanej realizacji muralu. Swoistym naukowym zwieńczeniem obchodów rocznicowych staje się ponowne przyznanie wydziałowi godła „Teraz Polska” za system inteligentnych znaków drogowych, opracowany przez zespół prof. Andrzeja Czyżewskiego, a także uzyskanie tytułu profesora przez **Dariusza Dereniowskiego**.

Nie jest łatwo podsumować ponad 70-letnią historię Wydziału Elektroniki, Telekomunikacji i Informatyki PG. To historia jego twórców w latach 50. ubiegłego stulecia, którzy bez reszty poświęcili się idei budowy wydziału, wychodzącego naprzeciw nowym, nierozpoznanym wówczas technologiom; to także historia jego pracowników zaangażowanych w odzyskanie przez Polskę suwerenności, a przez polskie uczelnie swobód akademickich. To wreszcie współczesna historia fascynujących wynalazków, wspaniałych osiągnięć naukowych i dydaktycznych, a także współczesność wybitnych osobowości naukowych i dydaktycznych, które są największym dobrem Wydziału.

Na uznanie za jakość prowadzonych prac zasługują wszyscy pracownicy wydziału. Należy jednak szczególnie podkreślić osiągnięcia tych profesorów, którzy w znaczący sposób przyczynili się do jego rozwoju, kształcąc następców, promując doktorów. Wybitne osiągnięcia w tym zakresie mają następujący profesorowie (w nawiasie podano liczbę wypromowanych doktorów): Henryk Krawczyk (27), Michał Białko (24), Jerzy Seidler (21), Michał Mrozowski (18), Wojciech Sobczak (17), Marek Kubale (16), Antoni Nowakowski (16), Dominik Rutkowski (16), Krzysztof Grabowski (15), Janusz Górski (14), Bożena Kostek (14), Andrzej Czyżewski (13), Andrzej Guziński (13), Romuald Zielonko (13), Jerzy Mazur (12), Józef Woźniak (12), Zdzisław Kowalczyk (11), Zenon Jagodziński (10), Maciej Niedźwiecki (10) oraz doc. dr inż. Janusz Nowakowski (10). W całej historii Wydziału wypromowano **586** doktorów, **122** uzyskało stopnie doktora habilitowanego, a **39** tytuł profesora (stan na koniec czerwca 2022 r.). Wykształcone na Wydziale kadry specjalistów telekomunikacji, elektroników, automatyków, informatyków i inżynierów biomedycznych o różnych profilach wniosły do gospodarki i kultury kraju, a także do nauki polskiej i światowej istotny wkład. Mury wydziału opuściło prawie **20 000** absolwentów. Wielu z nich zapisało się swoimi osiągnięciami w historii licznych, w tym również własnych, firm, a także innych uczelni na całym świecie.

W opracowaniu wykorzystano poniższe źródła bibliograficzne:

1. A. Januszajtis: „Zarys historii Politechniki Gdańskiej”, w: *Politechnika Gdańska wczoraj, dziś i jutro*, Gdańsk, 1994.
2. *Księga Wydziału wydana z okazji jubileuszu pięćdziesięciolecia, 1952-2002*, red.: M. Sankiewicz, G. Budzyński, Politechnika Gdańska, Gdańsk, 2004.
3. Z. Cywiński: “100 Years of the Technical University Education in Gdańsk 1904-2004. Echoes of local press records”, POLNORD – OSKAR Publishers, Gdańsk, 2004.
4. *Gdansk University of Technology – Special Edition Guide, Jubilee Academic Year 2004/2005*, red.: A. Stepnowski, R. Beger, Politechnika Gdańska. Gdańsk, 2005.
5. *60 Years of the Faculty of Electronics, Telecommunications and Informatics*, red.: A. Stepnowski, Gdańsk University of Technology, Gdańsk, 2012.
6. A. Stepnowski: „Początki Wydziału Elektroniki, Telekomunikacji i Informatyki”, *Zeszyty Naukowe Wydziału Elektrotechniki i Automatyki PG*, nr 69, Gdańsk, 2020.
7. A. Stepnowski: „Krótka historia Wydziału Elektroniki, Telekomunikacji i Informatyki, 1952-2020”, w: *Absolwenci Politechniki Gdańskiej i ich osiągnięcia w dziedzinie elektrotechniki i elektroniki*, red. S. Gapiński, Z. Filipiak, M. Ronkowski, D. Świsulski, Fundacja PZTIB, Warszawa, 2020.